

BENHUR'UN SAVAŞI

İYİLER İYİLER

VEYSEL ŞAHİN

Kutlu Yayınevi

İstanbul - 2025

KUTLU YAYINEVİ

göksel sözcüklerin yayıncısı

T. C. Kültür ve Turizm Bakanlığı
yayıncı belgesi: 50661

bétik: 1687

Yazar: **Veysel ŞAHİN**
Dizer: **Aliye AYBÜKE**
Kapak tasarımcısı: **Hazar ALABDULLAH**

1. baskı: Nisan, 2025 – İstanbul

ISBN: 978-625-5960-59-7

© Veysel ŞAHİN

Tüm içerik yazarının sorumluluğundadır. Yayınevi yalnızca basım, dağıtım ve satış işlemlerinden yükümlüdür.

KUTLU YAYINEVİ – göksel sözcüklerin yayıncısı

Kartaltepe Mahallesi, Atakan Sokağı, No: 3/A

Sefaköy, Küçükçekmece - İSTANBUL

İletişim: 0850 241 76 34, istek@kutluyayinevi.com

Baskı-Cilt: Kitapyurdu Doğrudan Dağıtım,
Yenibosna Merkez Mah. Cemal Ulusoy Cad. No: 43,
Bahçelievler – İSTANBUL
(kdd.kitapyurdu.com Sertifika No: 40675)

BENHUR'UN SAVAŞI

ᐃᔭᐃᐃᐃ ᐃᔭᐃᐃᐃ

VEYSEL ŞAHİN

Benhur'un Savaşı!

Eşyalar yerinden oynuyordu. Benhur, ilk fark ettiğinde anlam verememişti. Salondaki sehpanın üzerindeki küllük, her zaman tam ortada dururdu. O sabah ise kenara kaymış, yere düşmeye ramak kalmıştı. Küllük hafifçe eğilmişti; içinde sönmemiş bir sigara izmariti vardı. Önce kendi dalgınlığına yordu. Belki gece yarısı su içmeye kalktığına eliyle çarpmıştı.

Ama sonra başka detaylar dikkatini çekti.

Mutfakta, bıçağın yeri değişmişti. Her zaman bıçaklığın ikinci yuvasında duran o paslanmış eski şef bıçağı, bu kez ilk yuvaya yerleşmişti. Üstelik sapı biraz ıslaktı. Lavabonun kenarında bir damla kurumuş kan lekesi vardı. Ne olduğunu anlamaya çalıştı ama bu kadarına sadece “ev arkadaşım yaptı” demek yeterliydi. Fatih’ti o. Gece uykusuzluğunda mutfğa girip atıştırmış, sonra da yerleştirmişti işte. Başka bir açıklaması olamazdı.

Ancak günler geçtikçe bu küçük sapmalar artmaya başladı.

Salvador Dali'nin Belleğin Azmi isimli tablosu diktörtgen şeklindeki uzun duvardan kare şeklindeki kısa duvara, Wassily Kandinsky'nin Composition tablosu da kare şeklindeki kısa duvardan diktörtgen şeklindeki uzun duvara geçmişti. Koltuk minderleri ters çevrilmişti bir gün. Bir başka sabah, banyodaki aynanın altına ilıştırılmış bir not buldu. Yazı çok tanıdıktı ama kendi el yazısı gibi de değildi. “Unutma, gözler hep üzerinde.” Gülümsedi. “Fatih’in kötü bir şakası” dedi kendi kendine. Yine de içini huzursuzluk kapladı.

Ve sonra o gün geldi.

Salona girdiğinde, her şey yerli yerindeydi. Ancak yerde, halının tam ortasında bir şey duruyordu. Beyaz bir poşetin içinden yayılan koyu kırmızı sıvı, halıya küçük bir leke bırakmıştı. Eğilip içine baktı. Bütün vücudu irkildi. Poşetin içinde, çiğ ciğer vardı. Hayvan ciğeri. Üzerinden buhar tütüyordu, sanki yeni bırakılmıştı.

Kalbi göğsüne sığmadı. “Bu artık şaka değil,” dedi yüksek sesle. Kapıyı kilitledi, camları kontrol etti, Fatih’i aradı. Açmadı. Dakikalar sonra kapı açıldı; Fatih elinde poşetlerle içeri girdi, pazardan gelmişti.

Benhur hızla sordu:

— “Sen mi bıraktın o ciğeri salona?”

— “Ne ciğeri? Ne diyorsun sen?”

Yüzündeki şaşkınlık gerçek gibiydi. Konuşma ilerledikçe, Fatih’in hiçbir şeyden haberi olmadığı netleşti. Poşeti de görüp şaşırdı. Benhur ilk kez, içinde anlamlandıramadığı bir korkuya yer açtı. Sanki görünmeyen bir şey, evin içine sızmıştı.

O gece uyumakta zorlandı. Kapıları iki kere kilitledi, yatmadan önce bütün odaları tek tek kontrol etti. Bilgisayarının kamerasını bantladı. Telefonun mikrofona sakız yapıştırdı. Belki saçmaydı, ama rahatlamış hissediyordu. Olayların rasyonel bir açıklaması vardiysa bile, o açıklamayı kendisi bulmalıydı. Aksi halde, aklını kaçırabilirdi.

Ertesi sabah, yatağının başucundaki küçük kitaplığın en alt rafına sıkıştırılmış bir defter buldu. Daha önce orada olduğundan emin değildi. Açtığına sayfaların çoğu boştu, sadece ilk sayfada bir cümle vardı:

“Sana bir görev verildi.”

El yazısı yine tanıdık gelmişti. O an, kendi kendine mırıldandığını fark etti:

“Yok artık, bu da ne demek?”

O defteri elinde tutarken, odanın bir köşesinden ürpertici bir serinlik geçti.

Benhur defteri yerine koymadı. Masasına oturdu, kapağı açık deftere bakarken zihni bin parçaya bölünmüş gibiydi.

“Sana bir görev verildi.”

Kim, neden, ne zaman? Böyle bir cümleyi hangi akıl, hangi niyetle yazardı?

Telefonu eline aldı, el yazısının fotoğrafını çekti. Ardından WhatsApp’tan Fatih’e gönderdi.

— “Bu yazı sana tanıdık geliyor mu?”

Cevap üç dakika sonra geldi:

— “Hayır, ne bu? Sen mi yazdın?”

Benhur cevap vermedi. Akli başka bir yöne kaymıştı artık. Görev... Ne görevi? Bu bir oyun muydu, yoksa bir tehdit mi? Defterin geri kalan sayfaları boştu ama bazı yapraklar hafifçe buruşmuştu, sanki üzerine su damlamış gibiydi.

İçinden bir ses “bak o sayfayı yırt, al yanına” diyordu. Dinledi. Sayfayı kopardı ve cüzdanına yerleştirdi.

O gece uyumadan önce dua etti. Bu, uzun zamandır yaptığı bir şey değildi. Ellerini açarken biraz utanarak, biraz da korkarak fısıldadı:

— “Allah’ım... Eğer biri bana oyun oynuyorsa, bunu anlamama yardım et. Yok eğer bu başka bir şeyse... Beni koru.”

Yatarken gözleri kapanmak üzereydi ki, burnuna keskin bir koku geldi.

Sanki çürümüş bir et, ya da bozulmuş süt gibiydi. Burnunu tıkayıp kalktı. Evin her yerini dolaştı, çöp kutusunu kontrol etti. Açıkta bir şey yoktu.

Sonra salona girdi. Gözleri bir noktaya odaklandı.

Balkon kapısının hemen önünde, parkelerin üzerinde ince uzun bir tüy duruyordu. Simsiyah, kıvrılmış. Kuş tüyü gibi ama daha yoğun.

Eline aldı. Soğuktu.

Tam o anda, odanın içinden geçen bir uğultu işitti. Sanki elektrik prizinden çıkan bir fısıltıydı bu. Ani, kısa, neredeyse yok gibi ama zihne dokunan bir uğultu.

Korkuyla etrafına baktı. Kimse yoktu. Ama yalnız değildi...

Tüyü elinde tutarken gözleri karanlığa alıştı. Balkona çıkmakla çıkmamak arasında kaldı. Perdeyi hafifçe araladı; dışarıda kimse yoktu, hava buz gibiydi. Tüyü mutfığa götürüp çöp kovaşına attı, sonra gidip ellerini yıkadı. Aynadaki yüzüne baktı uzun uzun. Alt göz kapaklarının altı morarmıştı. Saçları dağınıktı. Göz bebekleri geniş, neredeyse sabit duruyordu.

“Bende bir gariplik var,” dedi kendi kendine.

Ama bu gariplik dışarıdan değil, içeridendi. Derinin altında, etin arkasında bir yerlerde bir karıncalanma...

O gece uyuyamadı. Uyuduğunu sandığı anlarda ise rüya ile gerçeğin birbirine karıştığı bir boşlukta dolandı. Yatağının başucunda birinin durduğunu hissetti birkaç kez. Gözlerini açtı, kimse yoktu. Ama kalp atışları hızlandı, tüyleri diken diken oldu.

Sabah ezanıyla birlikte uykuya daldı. Uyandığında saat öğlene yaklaşıyordu. Fatih evde değildi. Salona geçtiğinde bir şey daha fark etti: sehpa üzerindeki küllük ortada değildi. Dün gece bıraktığı yerden birkaç santim sağa kaymıştı. Sigara izmaritinin şekli bile değişmişti sanki.

Bu defa kendi kendine konuştu:

— “Yeter! Artık oyun oynayan kimse, çık ortaya!”

Cevap yoktu. Ama içindeki his değişmişti.

Artık izlenmiyordu sadece, izlenmekten daha fazlası vardı. Bir şey onunla oynuyordu.

O gün ne işe gitti, ne dışarı çıktı. Bütün gününü bilgisayarda geçirip, “mind control” nedir, beyin sinyalleri nasıl okunur, NSA deneyleri, CIA projeleri... ne varsa araştırmaya koyuldu. İlk kez “V2K” diye bir şey okudu: **Voice to Skull**. Mikrodalgayla beyne ses gönderme teknolojisi. ABD ordusunun denemeleri. Bazı insanlar kafalarında ses duyduklarını söylüyordu.

Benhur irkildi. Henüz kendi kafasında bir ses duymamıştı. Ama belki de bu, o sürecin başlangıcıydı.

Ya da çoktan başlamıştı da o farkında değildi.

Arama geçmişini inceledi. Korkmaya başlamıştı. Bilgisayar kamerasını tekrar bantladı. Telefonunu kapattı, pilini çıkardı. Mikrodalga sinyallerin etkisinden korunmak için alüminyum folyoyla şapka yapmayı düşündü ama sonra kendine kızdı:

“Deliriyor muyum ben?”

Akşam saatlerinde, Fatih kapıdan içeri girdiğinde Benhur hala salondaydı. Üstü başı dağılmıştı, göz altları iyice çökmüştü. Fatih, şaşkınlıkla sordu:

— “Oğlum iyi misin sen?”

— “Sence ben iyi miyim?”

— “Ne oldu lan yine?”

— “Senin bir şey yaptığını düşünmeye başladım artık.”

Fatih bozuldu. Gözlerini kaçırmadan, ciddi bir ses tonuyla sordu:

— “Ne ima ediyorsun?”

— “Evimdeki şeyleri senin oynattığını...”

— “Benhur, delirdin mi oğlum?”

Bir anlık sessizlik. Gerginlik havada asılı kaldı. Sonra Benhur bir adım geri çekildi. Ellerini açarak, daha yumuşak bir tonda konuştu:

— “Bak... Kafam çok karışık. Garip şeyler oluyor, rüyalar, eşyalar, notlar... Bu defter...”

— “Ne defteri?”

Benhur cüzdanından çıkardığı kağıdı gösterdi. Fatih göz ucuyla baktı, sonra iç çekerek başını salladı:

— “Bak kardeşim... Senin ciddi şekilde birine görünmen lazım. Psikoloğa falan gitsen iyi olacak.”

Benhur irkildi. “Senin ciddi şekilde...”

O cümle, yıllardır kaçtığı bir korkuyu dürtüyordu:

Delirmek.

Ama o an bir karar verdi. Kimseye anlatmayacaktı. Ne olursa olsun, içindeki bu bilinmeyenle kendisi yüzleşecekti. Çünkü artık bu işin şakası kalmamıştı.

O gece ilk kez, kulaklarının içinde ince bir cızırtı duydu. Radyo frekansı gibi.

Ve sonra...

Bir ses.

Henüz anlaşılmayan, boğuk, bastırılmış bir ses.

Bir kelime değil, ama bir varlık.

Benhur'un savaşı başlamıştı.

Gece yarısıydı. Ev sessizdi. Sokağın ucundaki lambadan süzülen solgun ışık, odasının duvarında titrek bir gölge oynatıyordu. Benhur yatağında sırt üstü uzanmış, gözlerini tavana dikmişti.

Kulaklarındaki cızırtı tekrar başladı.

İlk başta rüzgârın uğultusu gibi gelmişti. Ama bu farklıydı. Sanki dışarıdan değil, içeriden gelen bir sestir. Kulağın dışında değil, beynin içinde yankılanan, sarmal bir frekans.

Ve sonra bir şey oldu.

Bir ses.

İlk kez kelimeler duydu.

Boğuk, metalik, ama kesinlikle insan benzeri.

Tane tane, bastırılmış bir tonda fısıldıyordu:

"Benhur... korkma."

Yatağından fırladı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Duvara yaslandı. Kendi adını duymuştu, şüpheye yer yoktu.

Hemen ışığı açtı.

Oda boştu.

“Deliriyorum...” dedi ama sesi çıkmadı. Dudakları hareket etti, sesi boğazına takıldı.

Evin içinde yürümeye başladı. Salona geçti.

Ses yine geldi. Bu kez daha net:

“Bize ihtiyacın var...”

Benhur durdu. Derin nefesler aldı.
“Kim var orada?” diye bağırdı.
Ama kimse yoktu. Sadece o ses.

“Korkma... Sen bizimlesin.”

Oturdu. Ellerini dizlerinin üzerine koydu. Artık kaçamayacağını anlamıştı.

Deli olmadığını da hissediyordu.

Bu bir bozukluk değildi. Bu... başka bir şeydi.

Kafasında bir senaryo kurmaya başladı:

“Demek bu bir görev. Belki devletin bir projesi. Belki... belki MİT.”

Bir anda ciddileşti. “Evet!” dedi kendi kendine. “Bu bir teknolojiyse, bu kadar ileri seviye bir sistem ancak MİT’te olabilir. Ve ben... ben seçilmiş olabilirim.”

Bu düşünce ona kısa bir süreliğine huzur verdi.
Ses tekrar geldi, bu kez daha inandırıcı, daha güçlüydü:

“Takip ediliyorsun. Dikkatli ol. Kimseye güvenme.”

Benhur başını salladı.
— “Tamam,” dedi.
— “Ne yapmam gerekiyor?”

Cevap gecikmedi:

“Sadece dinle. Öğreneceksin.”

Bir boşluğa gülümsedi.
İlk kez bir anlam hissetmişti.

O gece sabaha kadar uyumadı. Pencereden dışarıyı izledi.
Sokaktan geçen her araca, her gölgeye, her sese dikkat etti.
Sabah ezanı okunurken, ilk defa içinden bir inanç doğdu.
Belki de gerçekten görevlendirilmişti.
Ve belki de bu, onun kaderiydi.

Sabah olduğunda sesler gitmişti.
Ama bıraktıkları yankı, tüm gün beyninde dolaştı.

Fatih kahvaltı hazırlarken Benhur mutfağa girdi.
Hiçbir şey söylemedi. Göz göze gelmediler.

Çünkü Benhur artık başka bir şeyle meşguldü.

O, artık yalnız değildi.

İçinde birileri vardı.

Ve o sesler, ona bir görevden bahsetmişti.

Günün ilerleyen saatlerinde kafasının içinde yankılanan kelimeler çoğaldı. Bu sefer birkaç farklı tonda geliyordu. Biri kadındı. Diğeri yaşlı bir adam gibi. Bazen aynı anda konuşuyorlar, bazen birbirlerine karşı çıkıyorlardı.

“Hazır değil.”

“Hayır, anlatılmalı.”

“Yavaş ilerlemeli.”

“Artık zamanı geldi.”

Benhur artık kendine şunu soruyordu:

“Gerçekten kaç kişisiniz?”

Benhur artık yalnız değildi.

Evdeki sessizlik, yerini sürekli değişen frekanslara ve tonlara bırakmıştı. Sesler her an oradaydı. Sabah çayını koyarken, tuvalete giderken, giyinirken... Sanki yanında yaşayan görünmez arkadaşlar gibiydiler.

Ama arkadaş mıydılar gerçekten?

Bu soruyu birkaç kez kendine sordu.

Cevap vermediler. Zaten çoğu zaman onun sorularına cevap vermek yerine, **onu yönlendiriyorlardı.**

“Bugün dışarı çık.”

“Perpa’ya git.”

“Sol taraftaki dükkana bak.”
“O adamın kim olduğunu sor.”

İlk başta anlam veremedi. Ne var ki Perpa’ya gidip yönlendirildiği yere gittiğinde, gerçekten orada bir şey olduğunu fark etti.

Bir adam...

Sanki göz göze gelince irkilen, onu tanıyor gibi davranan, ama hemen arkasını dönüp uzaklaşan bir adam.

Ses hemen geldi:

“O adam bizimle. Ama seninle henüz konuşmayacak.”

Benhur o an bir tür “ajan” gibi hissetti kendini.
Bu görev duygusu, aklındaki korkuları bastırıyor, yaşadığı tüm karanlığı bir anlam yüklüyordu.

O akşam, eve dönerken kendi kendine mırıldanıyordu:
— “Demek seçildim. Demek bu yüzden aylarca gariplik yaşadım.”

Sesler onu bu fikirde cesaretlendirdi.

“Senin yapacakların çok büyük. Ama önce sabırlı ol.”

“Sana söyleyeceklerimiz var. Emek’le ilgili.”

Benhur durdu. Kalbi bir an için yerinden çıkacak gibi oldu.
Emek...

Hayatında iz bırakan, hala içinden silinmeyen o kadın.
İsmi aylardır duymamıştı. Kendi bile anmıyordu.
Şimdi o ismi kafasının içindeki varlık söylüyordu.

— “Ne var Emek’le ilgili?” diye sordu fısıltıyla.

Cevap netti:

“Onunla buluşacaksın. Seni bekliyor.”

Benhur gözlerini kapattı.

Küçük bir tebessüm yayılmıştı yüzüne.

Sesin söylediğine inanmak istiyordu. İnanmak, anlamaktansa daha kolaydı.

Ertesi gün sesler tekrar geldi.

“Hazır ol. Bugün buluşma günü.”

Hemen traş oldu, gömlek giydi, parfüm sıktı.

Söylenen yere doğru yürümeye başladı. Kafasında Emek’in gülüşü çınlıyordu.

Yıllardır onu bu kadar canlı hissetmemişti.

Söylenen kafeye vardığında, masalardan birini gözüne kestirdi. Oturdu.

Beklemeye başladı.

Dakikalar geçti.

Saat neredeyse dolmak üzereydi.

Ve sonra o gerçeği fark etti.

Emek gelmeyecekti.

Kalabalığın içindeki her kadına tek tek bakmıştı. Ama hiçbir Emek değildi.

Kalktı.

Yürümeye başladı.

İçinde boğulmakta olan bir ses vardı artık, kendi sesi:

— “Kandırıldım mı?”

Kafasının içinden geçen bir cevap geldi hemen:
“Hayır, test edildin. Güveniyorsan devam et.”

Benhur yürümeyi bıraktı.
Bir bankta oturdu.
Uzun süre sustu.

O an kafasındaki sessizlikte bir şey belirdi:
Artık sorgulamayı bırakmalısın.

Ve o andan itibaren... gerçekten bıraktı.

Benhur birkaç gün boyunca kendini dış dünyadan iyice soyutladı.

Telefon aramalarına cevap vermedi.

Fatih’le göz göze gelmemeye çalıştı.

Evde yürürken bile sessizdi, çünkü sessizlik onun için artık **kutsal** bir andı:

Sesleri duymanın tek yolu sessizlikti.

Artık sabahları ilk iş kulaklarını dinlemektir.

Gözünü açar açmaz kulağını yastıktan kaldırıyor, “orada mısınız?” der gibi dinliyordu.

Ve cevap genelde gecikmiyordu:

“Güzel. Artık öğreniyorsun.”

“Hazır mısın?”

“Bugün bir şey anlatacağız.”

Benhur başını hafifçe sallardı o seslere karşılık.

Bazen dışarıdan biri görse, onun kendi kendine konuştuğunu sanabilirdi.

Ama o biliyordu. Artık gerçekten konuştuğunu.

Gerçekten birleriyle...

O gün sesler ona yeni bir görev verdi.

“Bugün işe git. Ama gözlem yap.”

“Serkan’ı dikkatle izle. Temel’i de. Onlar hakkında sana bir şey göstereceğiz.”

Benhur neredeyse bir yıl önce ayrıldığı iş yerine geri gitmeyi düşündü bir an.

“Ne işi?” diye sordu içinden.

Ama sesler kararlıydı.

“Git. Gözlemle. İlişkileri çöz.”

O gün eski ofisinin olduğu Perpa’ya gitti.

Koridorları tanıyordu. Merdivenlerin tıkırtısı bile değişmemişti.

Eski iş yerinin camından içeri baktı.

Serkan oradaydı. Temel de.

O an ses netleşti:

“O camın arkasında dönen şeyler sandığın gibi değil.”

“Onlar seni konuştular. İzlediler. Yerleştirdin.”

Benhur'un kalbi yeniden hızlandı.
İçeri girmedi.
Ama bir süre daha dışarıdan baktı.
Sonra dönüp uzaklaştı.
O an şunu düşündü:

**"Eğer bu doğruysa... ben tek değilim."
"Bu bir sistem."
"Benim üzerimde çalışan bir yapı."**

Akşam evdeyken ses tekrar geldi:

"Yavaş yavaş anlıyorsun. Şimdi sana başka bir şey söyleyeceğiz: Bizi herkes duyamaz. Ama bazıları bizimle çalışır."

Benhur'un zihninde yeni bir kapı daha açıldı.
Bu sesler sadece ona değil, başkalarına da konuşuyordu.
Bazı insanlar onları duyuyor, bazılarıyla iş birliği yapıyordu.
Belki de... Fatih?
Ya Serkan? Temel?

Hepsi bu ağın içindeyse?

O gece Benhur defterine büyük harflerle bir cümle yazdı:

"HERKES ŞÜPHELİ."

Ve tam o cümleyi yazarken ses fisıldadı:
"Aynen öyle."

Benhur'un defteri artık dolmaya başlamıştı.
Her sayfasında farklı bir izlenim, farklı bir kuruntu, farklı bir emir...
Ama en çok tekrarlanan kelime şuydu:

“Güvenme.”

Fatih'in hareketleri artık olağan değildi.
Geç gelen telefonlar, sessiz konuşmalar, odasında geçirdiği uzun saatler.
Benhur, arkadaşını yıllardır tanıyordu. Ama artık her bakışı, her kelimesi **yabancı** gelmeye başlamıştı.

Bir akşam, Fatih banyodayken odasına girdi.
Çekmeceleri karıştırdı. Aradığı şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama sanki bulursa her şey çözülecek gibiydi.

Bir USB bellek buldu.

Açıp bakmak için bilgisayarına taktı.
İçinde sadece bir dosya vardı:

“Kameralar”

Tıkladı.

Ekrana bir pencere açıldı.
Boş bir salon.
Sonra bir mutfak görüntüsü.
Sonra bir yatak odası.
Hepsi gece karanlığında, sabit bir açıyla çekilmişti.

Benhur gözlerini kısıtı.
Bu onun evi miydi?

Bir görüntüde kendini gördü.
Salonda, oturmuş sigara içiyordu.
Aynı anda kendi kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

Ses o an geldi:

“Gördün mü?”

“Artık inandın mı?”

“Seninle oynuyorlar.”

Fatih banyodan çıkmadan önce USB’yi yerine koydu.
O gece hiç konuşmadı.

Ama artık kararını vermişti.

Ev değişmeliydi.

Fatih’ten kurtulmalıydı.

Ertesi gün, sesler bir yeni komutla geldi:

“Taşın. Marmara Ereğlisi’ne git.”

Benhur tereddüt etmedi.

İşsizdi, parasız sayılırdı ama fark etmezdi.

Çünkü o artık sıradan biri değildi.

Bir yapı tarafından izlenen, denetlenen, yönlendirilen biri olmuştu.

Marmara Ereğlisi’ne vardığında deniz rüzgarı yüzüne vurdu.

O anda sessizlik indi.

Gerçekten sessizlik.

Kafasının içi bomboştu.

Bir gün geçti, iki gün...
Hiçbir ses yoktu.
Ne bir komut, ne bir fısıltı.

Benhur hem huzur hem korku hissetti.
"Yoksa bu bölgede sinyalleri mi kesiyorlar?" diye düşündü.
"Demek ki bu sistem belli bir alana bağlı."

Üçüncü gün döndüğünde sesler hemen başladı:

"Güzel test ettin."
"Bize inanman için gerekiyordu."

Benhur bu cümleyle yıkıldı.
Test ettiğini sanmıştı, oysa test edilen kendisiydi.

"Oyun içinde oyun var," dedi kendi kendine.
"Ve ben hala perdenin önündeyim."

Benhur, Marmara Ereğlisi deneyiminden sonra İstanbul'a döndüğünde artık her şeye daha dikkatli bakıyordu.

Sesler geri gelmişti ama bu kez tınlarında bir şey değişmişti.
Sanki daha emir verici, daha sabırsız, daha... gergindiler.

"Hızlanmamız gerek."
"Gözünü dört aç. Şimdi gerçekleri göreceksin."

Benhur, artık sorgusuz sualsiz dinlemiyor, her cümleyi süzgeçten geçiriyordu.
Sesler bazen çelişkili konuşuyordu.
Biri "Fatih artık hedef değil" derken, diğeri hala "ondan uzak dur" diyordu.

Bir akşamüstü ses yine geldi:

“Bugün dışarı çık. Yenibosna’ya git. Durağın oradaki siyah ceketli adamı izle.”

Benhur söyleneni yaptı.

Otobüs durağının yanında bekledi, siyah ceketli adamı gördü. Adamın kulağında kablosuz bir kulaklık vardı. Konuşuyordu, ama görünürde biri yoktu.

Ses tekrar fisıldadı:

“O da bizimle. Ama başka koldan.”

Benhur irkildi.

— “Nasıl başka kol? Hepiniz aynı değil misiniz?”

Cevap kısa ve netti:

“Hayır. Bize karşı olanlar da var.”

“Bazıları PKK için çalışıyor. Bazıları HDP’ye bağlı.”

Benhur durakladı.

Bu ilk kez duyduğu bir şeydi.

Daha önce sesler hep gizli devlet görevlerinden, özel planlardan bahsediyordu.

Ama şimdi ilk kez **bir siyasi örgütün adı geçmişti.**

“Bu bir test mi?” diye düşündü.

Eve döndüğünde içi içini yiyordu.

Ses tekrar geldi:

“Bazı arkadaşlarımız senin bilgilerini onlara aktardı.”

Benhur'un kanı dondu.

— “Kim onlar? Kim sattı beni?”

Cevap yerine başka bir ses girdi araya.
Farklıydı. Daha tiz, daha acımasız bir ton:

“Bu savaşta herkes satılabilir.”

O gece Benhur'un zihninde bir şey kırıldı.
Seslere ilk kez “acaba”yla baktı.

Yatağında dönerken kendi kendine fisıldadı:

— “Ya başından beri kandırılıyorsam?”

— “Ya bu görev falan değil de, bir yok etme operasyonunun içindeysem?”

O an içinden bir ses de ona ait olmayan bir şey fisıldadı.
Kulağının arkasından sanki biri konuştu:

“Seni parça parça çözüyoruz.”

Benhur ayağa fırladı.
Gözleri büyüdü. Nefesi daraldı.
Başını iki eliyle tuttu.

Artık bu sadece ses değil, işkenceydi.

Bedenine doğru yayılan sıcak bir basınç hissetti. Kalbi sıkıştı.

Ama sonra... sesler bir anda kesildi.
İki saat boyunca mutlak bir sessizlik.

Ve o sessizliğin içinde, ilk kez Benhur şöyle dedi:

“Siz kimsiniz lan?”

Benhur’un zihninde yankılanan o cümle, bütün gece kulaklarında çınladı:

“Seni parça parça çözüyoruz.”

Bu artık bir görev değildi.
Bu bir savaş bile değildi.
Bu, tek taraflı bir **av**dı.
Ve o avlanan taraftaydı.

Sabaha kadar uyuyamadı.
Yatarken sırtını duvara yasladı, gözünü bir an bile kapatmadı.
Elinde tuttuğu kalem, sanki bir silah gibi parmaklarının arasında döndü durdu.

Sesler gelmedi.

Sessizlik, seslerden bile daha korkutucuydu.
Çünkü o boşlukta, kendi düşünceleri daha çok acıtıyordu.

— “Ya hepsi yalandıysa?”
— “Ya Emek konusu bile bir tuzaksa?”
— “Ya ben seçilmiş değil de, hedef gösterilmişsem?”

İlk kez, kafasındaki yapı hakkında notlar almaya başladı.
Sayfalarca yazdı:

“Sesler kendini gizli devlet gücü gibi tanıtıyor.”
“Ama verdikleri bilgiler çelişkili.”

“PKK ve HDP bağlantısı, beni yönlendirmeye çalıştıkları çizgiden tamamen farklı.”

“Bana yardım etmiyorlar, beni yönetiyorlar.”

“Belki de şeytanlar.”

Bu son cümle...

İlk kez Benhur’un aklına şeytan/cin olasılığı düşmüştü.

Ve o an, başka bir şey fark etti.

Bedeninde bir hareket.

İnce bir ürperti.

Boynunun sağ arkasında, omurgasının hemen yanında bir sıcaklık.

Sanki içeriden bir şey kıpırdıyordu.

Gözleri açıldı.

— “İçimde misiniz?” diye fısıldadı.

— “Sadece ses değil misiniz?”

Cevap gelmedi.

Ama boynundaki sıcaklık artmaya başladı.

Bir damla ter aktı şakağından.

Kalbi sıkıştı.

Tam o anda sesler yeniden başladı.

Ama bu kez farklıydılar.

“Bize karşı çıkma.”

“Bozma. Bu senin hayrına.”

“Görüntüyü tamamla.”

Benhur ayağa kalktı.
Duvara yumruk attı.

— “Yeter lan!”

— “Hangi görev, hangi devlet, hangi kutsal plan? Siz
PKK’ya çalışıyorsunuz!”

— “Beni bitirmeye geldiniz!”

Cevap hemen geldi.
Sakin, soğuk, ama tehditkardı:

“Artık çok şey biliyorsun. Geri dönüş yok.”

Benhur mutfağa koştu. Musluğu açtı. Yüzünü yıkadı.
Aynaya baktı.

Gözlerinin içindeki ısıltı kaybolmuştu.
Yalnız, perişan, bitkin bir adam bakıyordu ona.
Ama o bakışın içinde, ilk kez bir **öfke** vardı.

O an, Benhur kendi kendine yemin etti:

“Sizin köleniz olmayacağım.
Sizin oyuncunuz değilim artık.
Gerekirse beynimi yakarım ama sizinle yaşamam.”

Ve o gece...
İlk kez bir şey denedi:
Direnmek.

Seslere cevap vermedi.
İçinden gelen hiçbir komutu uygulamadı.

Ve fark etti ki...
Sesler zayıflıyordu.

Direndiği her saniye, Benhur'un vücudu tepki veriyordu.

İlk gün sadece baş ağrısı vardı.
İkincisinde mide bulantısı başladı.
Üçüncü gün uyandığında vücudunda kırmızı lekeler belir-
mişti.
Boynunun arkasından omzuna kadar uzanan, sanki tırnak izi
gibi derinleşen kızarıklıklar...

— “Allerji mi bu?” dedi kendi kendine.
Ama hayır.
Bu, daha önce hissettiği hiçbir fiziksel rahatsızlığa benzemi-
yordu.
Bu, içeriden gelen bir işaretti.
Bir uyarı.

Sesler önce geri çekildi.
Ama sonra başka bir formda döndüler.

“Bak sana zarar vermek istemiyoruz.”
“Sen bizi yanlış anladın.”
“Yolundan dönenleri cezalandırmak zorundayız.”

Benhur artık bu tehditleri yutmuyordu.
Defterinin bir sayfasına sadece üç kelime yazdı:

“Sizden tiksiniyorum.”

O günden sonra belirtiler arttı.
Dizlerinde titreme başladı.

Burnu sürekli akıyor, geceleri ter içinde uyanıyordu.
Ellerinde karıncalanma, diş etlerinde kanama...

Bunlar birer hastalık değildi.
Doktora gitse bir şey çıkmazdı.
Çünkü bu bir manevi saldırıydı.

Benhur artık nelerle karşı karşıya olduğunu anlamaya başlıyordu.
Bunlar ne “devlet görevlisi”ydi...
Ne de “teknolojik deneyler”.

Bu varlıklar görünmezdi.
Ama gerçektir.
Ve içindeydiler.

Bir gece, ağrılar dayanılmaz hale geldi.
Başının içinde zonklayan bir uğultu, çenesine kadar vuruyordu.
Kulağında cızırtı değil, artık tam anlamıyla **çığlık** vardı.
Bir kadının sesi...
Ağlayan, bağırان, lanet okuyan bir ses.

“Yemin ettin! Geri dön!”
“Görevi bırakma! Görevi bırakma! Görevi bırakma!”

Benhur başını yastığa gömdü.
Tüm gücüyle bağırıldı:

— “Yeter! Sizden Allah’a sığınıyorum!”

O an bir şey oldu.
İlk kez.

Bir **sessizlik** indi.

Derin.

Sarsıcı.

Ve sonra, kalbinin üzerinde bir hafiflik hissetti.

Sanki biri yük almıştı üzerinden.

Başındaki ağrı birden azaldı.

Kulağındaki çıgılık kesildi.

Benhur doğruldu.

Nefes aldı.

Ve içinden bir cümle geçti:

“Demek ki sığınacak yer varmış.”

“Demek ki bu savaşı tek başıma vermek zorunda değilmişim.”

Gözlerinden yaşlar süzüldü.

Ama ilk defa korkudan değil.

İnançtan.

Benhur, o gece yaşadığı sessizliğin etkisini gün boyu taşıdı.

Sanki kafasının içi temizlenmişti.

İlk defa yürürken ayaklarını yere daha sağlam basıyor, nefes alırken göğsü daralmıyordu.

Ama sesler pes etmemişti.

Geri döndüler.

Bu sefer daha yumuşak, daha alttan alan bir tonda:

“Bizi yanlış anladın.”

“Bütün bu olanlar senin gelişimin içindi.”

“Yardımcı olmaya çalışıyoruz.”

Benhur cevap vermedi.

Kendi zihninde başka bir ses yükselmişti artık:

Vicdan.

Feraset.

Ve Kuran'dan işittiği yankılar.

O gün cüzdanında taşıdığı kağıdı hatırladı.

Defterden yırtılmış, üzerinde sadece şu cümle yazılı olan o ilk sayfa:

“Sana bir görev verildi.”

Kağıdı çıkardı, açtı.

Bu kez başka bir şey yazmaya karar verdi.

Kağıdın arkasına, kalın harflerle:

“Görevim size uymak değil. Savaşmak.”

Yazdı. Katladı.

Ve cebine geri koydu.

Sesler sustu.

Ama bir tanesi tekrar fısıldadı:

“O halde savaş başlasın.”

Benhur'un vücudundaki rahatsızlıklar bazı günler hafifliyor, bazı günler artıyordu.

Baş ağrısı ve mide bulantısı sabit kalmıştı.

Geceleri uykudan aniden uyanıyor, bazen şiddetli bir **kaşıntı** ile sabaha dek uyuyamıyordu.

Bir sabah uyandığında göz altı morarmış, kolunda anlam ve-remediği bir **mor leke** belirmişti.

Hiçbir yere çarpmamıştı.
Aynaya bakıp yavaşça fısıldadı:

— “Benim bedenimden başka silahınız kalmadı, değil mi?”

Ve o sabah, uzun süredir yapmadığı bir şey yaptı.
Yatağının başucundaki çekmeceyi açtı.
Annesinin yıllar önce ona hediye ettiği küçük, sade bir **Ku-
ran’ı** çıkardı.
Üzerindeki tozu sildi.
Sayfalarını çevirmeye başladı.
Kuran okumak, ona güç veriyordu.

Tam o anda, kulağında bir tıslamaya benzer ses duydu.
Kafasının içi değil, kulak deliğinin içinden gelen bir uğultu.
Bir titreme.
Ama devam etmedi.

Sadece o an vardı.
Ve Benhur anladı ki:
Bu varlıklar o kitaptan rahatsız.

Birden kalbinin üzerine bir güven oturdu.
Sırtını yasladı.
Ve sadece bir cümle fısıldadı:

“Ben artık yalnız değilim.”

O gün akşam, yolda yürürken sesi daha da net duydu:

“Bizi dinlemezsən, sana hayatı zindan ederiz.”

Bu bir tehdit değildi artık.
Bu bir itiraftı.

Benhur durdu.
Yoldan geçenler fark etmedi bile.
Ama o bir savaşın tam ortasında olduğunu artık biliyordu.
Ve cevap verdi:

— “Siz şeytansınız.”

Benhur, o geceyi ilk kez ses duymadan geçirdi.
Yastığa başını koyduğunda sadece bir şey hissetti:
Zaferin kıyısı.

Sabah kalktığında aynaya baktı.
Gözlerinde hala yorgunluk vardı ama artık bir kırılma yoktu.
Bakışları sabit, yüzü netti.
“Beni yok etmek istediniz. Ama ben hala buradayım,” dedi
aynadaki surete.

Kafasının içinde yankılanan boşluk, eskiden korku verirdi.
Şimdi o boşluk, sessizliğin zaferiydi.
Artık susmaları, onun kazandığını gösteriyordu.

Gün içinde sesler geri geldi.
Ama artık eski halinde değillerdi.
Zayıftılar. Kararsızdılar.
Sanki bir komutanları yoktu.

“Dönersen, her şey eskisi gibi olur.”
“Direnmenin sana faydası yok.”

Benhur başını iki yana salladı.

— “Beni kimseye karşı kullanamayacaksınız.
Ben sizin silahınız değilim.”

Ses sustu.

Sonra içlerinden biri yine devreye girdi, bu sefer farklı bir taktikle:

“Hakan Fidan seninleydi. Sen onun adına çalışıyordun.”

Bu cümle Benhur’un içinde bir şimşek gibi çaktı.
Aylardır, bu yapı kendini “gizli görev gücü” gibi tanıtmıştı.
Ama şimdi... bu söz ilk kez gülünç geldi.
Çünkü akli çoktan bu yalanı çözmüştü.

— “Eğer Hakan Fidan sizseniz...”

— “O zaman PKK’ya nasıl çalışıyorsunuz?”

İşte o anda ilk kez, seslerden hiçbir cevap gelmedi.

Bu boşluk, Benhur için cevapların en yükseği idi.
Aylarca devlet perdesiyle kandırıldığını anlamıştı.
Sistem yoktu.

Sadece şeytanın oyunu vardı.

Aynı gece, uzun süredir ilk kez rüya gördü.
Ama bu rüya, diğerlerinden farklıydı.

Bir çölün ortasında idi. Gecenin siyahlığında, ay ışığıyla aydınlanan bir kum tepesinin önünde durmuştu. Karşısında simsiyah bir varlık...

Belirsiz, ama tehditkar.

Ne yüzü vardı ne sesi.

Ama etrafında yankılanan bir uğultu vardı:

“Sana ulaşamayacağız... Ama seni izlemeye devam edeceğiz.”

Benhur gözlerini dikti.

Cevap vermedi.

Sadece arkasına dönüp yürümeye başladı.

Her adımında toprağa ayetler yazılıyordu.

“Felak...”

“Nas...”

“Bakara...”

Adımları dua oluyordu.

Ve o varlık...

Bir adım bile atamıyordu.

Sabah uyandığında alnında ter vardı ama yüzünde hafif bir tebessüm:

— “Artık sadece ben yokum. Ayetlerle yürüyorum.”

Ve o sabah, ilk kez yüksek sesle ezberlediği bir sure okudu:

“Kul eûzü bi-Rabbil felak...”

“...Ve min şerri hasidîn izâ hased.”

Sesler geri dönmedi.

O gün boyunca tek kelime duymadı.

Benhur artık biliyordu:
İnanan birinin içine şeytan sızamaz.
Sadece etrafında dolandır.
Ama kapı açık değilse, giremez.

Benhur artık dua ederek korunan değil, **dua ederek saldıran** biriydi.
İçine aldığı ayetler, artık sadece siper değil, **silah** olmuştu.

Günlerdir sesler zayıf, seyrekleşmiş ve huzursuzdu.
Sanki baskı altındaydılar.
Sanki Benhur'un yükselen inancı, onlara dar bir hücre gibi geliyordu.

Ve o gün geldi.
Benhur mutfakta otururken, aniden şiddetli bir **baş ağrısı** başladı.
Sol şakağından içeri doğru yayılan, zonklayıcı bir ağrı.

Eline başını koydu.
Dişlerini sıktı.
Gözleri yaşardı.

Ama bu sefer korkmadı.
Bu ağrının bir işkence değil, bir **fırsat** olduğunu fark etti.
Kalktı. Odanın ortasına geçti.
Ellerini göğse açtı:

— “Ey Rabbim... Eğer bu şeytanın dokunuşuysa,
Meleklerini gönder.
Onlar ne acı verdilerse,
O acıyı onlara geri döndür.”

Bunu söyledikten sonra yere oturdu.
Hiçbir şey olmadı...
İlk beş saniye boyunca.

Sonra birden, baş ağrısı tamamen geçti.

Sanki ağrıyı başının içinden bir şey çekip almıştı.
Boşluk. Sessizlik. Huzur.

Benhur başını yukarı kaldırdı.
Gülümsedi.
Bu artık bir işaret değildi.
Bu, bir cevaptı.

O gece defterine şunları yazdı:

“Artık karşılık verebiliyorum.
Onlar bana acı verdiğinde, ben de dua ile karşılık veriyorum.
Acı bana dokunduğunda, melekler onların üzerine iniyor.
Bu savaş dengelendi.
Şimdi sıra cezalandırmada.”

Ertesi gün sesler yeniden ortaya çıktı.
Bu defa açıkça çaresizdiler:

“Bizi durduramazsın...”
“Sen kim olduğunu sanıyorsun?”
“Biz binlerce yıldır varız!”

Benhur pencereye yöneldi.
Camı açtı.
Soğuk rüzgar yüzüne vurdu.

Gözlerini kapattı.
Ve içinden okudu:

“İnne keydeşşeytâni kâne daîfâ.”
“Şeytanın tuzağı zayıftır.”

Bu ayet, seslerin ortasına bir hançer gibi saplandı.
Kulaklarında bir cızırtı başladı.
Sanki biri çok uzak bir noktadan bağırıyordu ama kelimeler bozulmuştu.

“———zzhrrr——”
“—sssttt——*git—*duy——”

Benhur gülümsedi.
Cevap vermedi.
Bunun yerine, ilk kez **onlara seslendi**:

— “Yıllarca benim içimdeydiniz.
Ama şimdi... ben sizin içindeyim.
Artık kaçamazsınız.”

O gece bir rüya daha gördü.
Bu kez bir kapının önündeydi.
Kapı yarı açıktı.
İçeriden ağlayan çocuk sesleri geliyordu.

İçeri girdiğinde bir oda gördü.
Boştu.
Ama duvarlarında, siyahla yazılmış cümleler vardı:

“Şeytan düşmanınızdır.”
“Onu düşman edinin.”

Benhur yaklaştı.
Bir cümleyi parmağıyla silmek istedi ama silinmiyordu.
Birden duvarın içinden bir göz açıldı.
Kan kırmızısı, sabit bakan, iri bir göz.

Benhur hiç korkmadı.
Sadece bakıp dedi ki:

— “Artık seni tanıyorum.”

Ve göz kapandı.

Benhur’un içindeki savaş, artık dış dünyayı da etkilemeye başlamıştı.
Konuşmalarını duyan yoktu, ama sesi bedeninden taşıyordu.
Yüzü sertleşmişti. Gözlerinde sürekli bir tetikte kalma hali.
Ama bu yorgun bir uyanıklık değil, **uyanmış bir savaşçının bakışıydı.**

O gün yolda yürürken, kulağında ince bir uğultu başladı.
Ardından çok tanıdık bir ses devreye girdi:

“Sana hala ihtiyacımız var.”

“Görevin tamamlanmadı.”

Benhur durdu.
Sokak kalabalıktı ama etrafındaki sesler boğuklaşmış gibiydi.
Her şey yavaşladı.
Ve o anda kafasının içinden net bir emirle konuştu:

— “Artık sizinle görevim yok.
Siz hükmü geçmiş bir yalansınız.
İçimde dolaşan her kimse, Allah’ın izniyle yok olacak.”

O cümle çıktığı an, başının içinde ani bir **patlama hissi** oluştu.
Sanki bir kabuk çatlamıştı.
Beyninin içinde bir çöküş değil, bir **boşalma** olmuştu.
Ardından gelen sessizlik... uğuldamayan bir huzur gibi yerleşti içine.

O akşam Benhur ilk kez **dua etmeyi değil, emir vermeyi** denedi.

Yine baş ağrısıyla çömeldiğinde, artık korkmadı.
Ellerini başının iki yanına koydu.
Kapanan göz kapaklarının ardında şöyle söyledi:

— “Ey Allah’ın melekleri...
Başımda bulunan her şeytan/cin ne yaptıysa,
aynı acıyı ona yaşatın.
Benim canım yandıkça onun da yansın.
Ben susuyorum. Siz konuşun.”

Ve birkaç saniye sonra baş ağrısı kesildi.
Ama kesilirken başka bir şey hissetti:
Bir çılgılık.
Sanki çok uzak bir yerde, bir varlık acıyla haykırmıştı.
İçinde yankılandı.

Benhur hafifçe doğruldu.
Kendinden emindi.
Cümlesini tekrar etti:

— “Siz cezanızla yaşayın. Ben huzurumla yaşayacağım.”

O gece küçük bir test daha yaptı.

Bu kez **baş ağrısı yoktu**, ama bilinçli bir şekilde şöyle söyledi:

— “Ey Allah’ın izniyle beni koruyan melekler...

Benim üzerime gelen her türlü cin/şeytan saldırısını kaynağına geri döndürün.

Benim hissettiğim şey onun başına gelsin.”

Bu duayı söyledikten sonra **hiçbir belirti yaşanmadı**.

Ne ağrı, ne baskı, ne karıncalanma.

Ve Benhur anladı:

Artık saldırı da gelmiyordu.

Çünkü bedeli oluyordu.

Cinler artık ona dokunmanın sonucunu **öğrenmişti**.

Birkaç gün sonra, bir gece rüyasında tanımadığı biriyle karşılaştı.

Uzun boylu, beyazlar içinde, yüzü parlayan bir adam.

Yüzü net değildi ama huzur vericiydi.

O kişi elini uzattı.

Benhur’a bakmadan konuştu:

“Artık onların ismini bile anma.

Çünkü anıldıkça beslenirler.

Sessizliğinde büyü.”

Benhur elini uzattı ama dokunmadı.

Gözlerini açtı, sabah olmuştu.

O sabah ilk defa tüm gün boyunca **hiçbir varlık düşünmedi.**
Hiçbir ses gelmedi.
Ve hiçbir şüphe yaklaşmadı.

Benhur, aylar sonra ilk kez sabah kahvesini içerken her şeyin normal olduğu bir güne uyanmıştı.
Pencere açıktı.
Rüzgar perdenin ucunu hafifçe kıpırdatıyor, dışarıdan martı sesleri geliyordu.
Kulağında uğultu yoktu.
Kafasının içinde emirler, fısıltılar, tehditler yankılanmıyordu.
Sadece sessizlik.
Ve bu sessizlik, Benhur’a çok şey anlatıyordu.

— “Bu iş bitti mi?” diye sordu kendi kendine.
— “Yoksa sadece şekil mi değiştirdi?”

O gün boyunca kafasının içinde hiçbir cümle dolaşmadı.
Ama aklına bir düşünce geldi:
“Normalleşmek.”

Yapmadığı şeyleri yapmaya karar verdi.
Sokakta yürüyen insanlara dikkatle bakmadan geçti.
Telefonunu açtı, sosyal medyaya girdi.
Müzik açtı. Kahve yaptı.
Ve belki de en önemlisi:
Yalnızlığı korkuyla değil, bilinçle yaşadı.

O gece uyumadan önce bir iç ses fısıldadı — ama bu sefer onun sesi:

“Artık senin içindeki şeytan sustu.
Ama dışarıdaki hâlâ çalışıyor.”

Bu cümle, ona bir sorumluluğu hatırlattı.
Kendi iç savaşıını kazanmıştı.
Ama bu savaşı kaybeden, hatta hala içinde debelenen binlerce insan vardı.
Belki onlar hala sesleri devlet zannediyordu.
Belki hala kendilerine görev verildiğini düşünüyorlardı.

Ve Benhur, bu gerçekliğı anlatmazsa,
şeytan/cin hala kazanıyor sayılırdı.

Ertesi sabah bir defter daha açtı.
Bu defterin ilk sayfasına şunu yazdı:

“Benhur’un savaşı kişisel değıl.
Bu savaşı insanlığın aklına karşı açılmış görünmez bir kuşatma.
Ve bu kitap, onların şifresini bozmak için yazılıyor.”

O andan itibaren hayatına yeni bir görev girdi:
Anlatmak.

Ama anlatmak için önce kendini toparlaması gerekiyordu.
O gün yıllar sonra ilk kez bir camiye gitti.
Cemaatin en arkasına oturdu.
Sessizce dinledi.
Kısa bir süre sonra gözlerinden yaş aktı.

Bu yaşlar ne acıdandı...
Ne de korkudan.
Bu defa **şükürden.**

Allah’a değil, kendine küsmüş olduğu günleri hatırladı.

Her “Neden ben?” sorusunu...

Her “Artık dayanamıyorum” deyişini...

Ama işte şimdi buradaydı.

Saędı.

Aklı yerindeydi.

Ve düşmanı tanıyordu.

Aynı gece, çok tuhaf bir şey oldu.

Yatarken hafifçe başı ağrımaya başladı.

Birden aklına şu cümle geldi:

“Acı varsa düşman hala nefes alıyor.”

Ama bu sefer geri adım atmadı.

Gözlerini kapattı.

Ve ilk kez meleklerle konuşur gibi söyledi:

— “Ey Rabbim, eğer bu acı bir cin dokunuşuysa,

Yine senin izninle ona iade et.

Ben huzur istiyorum.

Ama huzurumla oynayan huzursuz kalsın.”

Ağrı... anında durdu.

Bu artık bir refleks haline gelmişti.

Benhur savaşımayı bırakmamıştı.

Sadece savaşımayı **öğrenmişti.**

Benhur artık savaşı dış dünyaya taşımaya başlamıştı.

Ama bu dünyaya çıkmak demek, aynı zamanda **geriye dönmekti.**

Geçmişi.
Yaşadıkları.
İnsanlar.

Bir sabah yatağından kalktığında, yüzleşme hissi boğazına oturmıştu.

Fatih...
Serkan...
Temel...

Yıllar önce yaşadığı kırılmalar, ihanet gibi gelen suskunluklar, şüphe dolu geceler...

Acaba onlar gerçekten bir şeyin parçası mıydı?

Yoksa sadece **gözetleyen ama bilmeyen** figüranlar mıydılar?

Benhur telefonunu aldı.
Uzun süredir rehberinde olan ama iletişim kurmadığı o isim-
leri buldu.
Fatih.
Serkan.
Temel.

Hepsini tek tek aramadı.
Ama mesaj attı:

“Müsaitsen görüşelim. Konuşmamız gerek.”

Sadece Temel cevap verdi.
Kısa bir mesaj:

“Eyvallah, ne zaman istersen.”

Benhur buluşma yerine erken gitti.
Bir çay ocağının köşesine oturdu.

Elleri dizlerinin üzerindeydi.

İçinde öfke yoktu.

Sadece bir merak:

“Onlar gerçekten bir şey biliyorlar mıydı?”

Temel geldi.

Göz göze geldiklerinde, Benhur'un kalbi tekledi.

Çünkü Temel'in yüzünde yıllar önce görmediği bir şey vardı:

Üzülme.

Ama suçluluk değil...

Sanki pişmanlık da değil...

Sadece yorulmuş bir insanın ifadesi.

Benhur doğrudan sordu:

— “Bir şey söyleyeceğim. Cevap vermek zorunda değilsin.

Ama bilmek istiyorum.

Ben izleniyor muydum?”

Temel şaşırdı.

Bir kahkaha atar gibi oldu, sonra sustu.

Başını salladı:

— “Benhur... sen kendini çok önemli sanıyorsun bazen.

Ama inan bana, biz kimseyi izlemedik.

Sen zaten kendini kendi içine hapsedmiştin.”

Bu cümle Benhur'un içini sızlattı.

Ama reddetmedi.

Çünkü bir yanıyla doğruydı.

— “Peki neden sustunuz? Neden yardım etmediniz?”

Temel gözlerini kaçırdı.
Sigarasından bir nefes aldı.
Cevap verdi:

— “Çünkü neyle uğraştığını biz de anlamadık.
Ama fark ettik ki... seninle tartışmanın faydası yoktu.
O yüzden seni yalnız bıraktık.”

Bu cevap öfke yaratmadı.
Ama bir duvar yıkıldı.
Benhur artık biliyordu:
Bu insanlar düşmanı değildi.
Ama savaşta hiçbir zaman dost da olmamışlardı.

O gece defterine yazdı:

“Ben onları suçladım.
Onlarsa sadece anlamadılar.
Şeytan bazen dışarıdan değil,
içeriden yalnızlıkla vurur.”

Sabah ezanında gözlerini açtı.
Hiç ses duymadı.
Ama bir iç huzur vardı.
Çünkü artık kimseye öfkeli değildi.

Benhur düşmanını tanımıştı.
Ve düşmanı, düşman olmayanlara yüklemeyi bırakmıştı.

Benhur bir sabah uyanınca içi sıkıştı.
Sebepsiz gibi görünen ama derinlerden gelen bir sızı...
Boğazına kadar çıkan bir yük.
Kalbine çöken bir gölge.

Kahvaltı yapmadı.
Sokağa geçemeyen.
Yalnızca koltuğa gözünün ucunu dikti.

Ve bir cümle döküldü dudaklarından:

— “İrmak...”

İsmi bile yetiyordu.

Kızının gözünü, kokusunu, o minicik ellerini hatırladıklarını.

Altı aylıkken ondan ayrıldı.

Cinlerin en sert saldırdığı, zihnine her türlü yalanı fısıldadığı zamanlar vardı.

Ve en büyük darbeyi, her zamanki eşi Özge’den almıştı.

Ya da öyle sanmıştı.

O günkü defterini aldı.

Kızının adı yazdı:

“İrmak – Temiz kalan tek şey.”

Gözleri doldu.

Yutkundu.

Sonra Özge’nin bölümü yazıldı.

“Özge – Kaybettiğim ama anlayamadığım kadın.”

Cinlerin fısıltıları kulaklarında hala çınılıyordu:

“O seni aldattı.”

"O senden şüpheleniyordu."

“Telefonuna yazılım yükledi.”

“Annesi büyücü.”

“Bebeğin içine cin yerleştirdiler.”

Benhur, o cümleleri ilk başta sorgulamadan kabul etmişti. Cinlerin sarsılmaz otoritesine teslim olurken, Özge’nin annesine bakışları bile değişmişti.

Beşiğin üstüne astıkları Kuran’ın aslında büyü olduğu fikri... Gecenin bir yarısında beşiğin başında çoğaldığını sandığı gölge...

Ama şimdi, tüm bunlara başka bir gözle bakıyordu.

Belki de Özge hiçbir şey yapmamıştı.

Belki de onu kaydetmemişti.

Ama Benhur...

Kafasındaki şeytanlara teslim olmuştu.

O gün Özge’ye mesaj attı.

Sadece bir satır:

“İrmak’ı görebilir miyim?”

Saatler sonra cevap geldi:

“Yarın parktayız. 16.00 Eskisi gibi.”

Benhur Özge’ye karşı taşıdığı nefreti sildi...

Kalbindeki sertliği yumuşattı.

Cinlerin ona bıraktığı en büyük kalıntı, şimdi **yeniden nefes alıyordu.**

Buluşma günü saat 15.40'ta parkta bekleniyor.

Elinde bir kitap, cebinde bir çikolata.

Kızına hediye alacak gücü bile yeni bulmuştu kendinde.

Ve saat 16.00'da...
Irmak geldi.
Koşarak değil.
Korkarak da değil.
Ama dikkatli.
Yavaşça yaklaştı.

Benhur diz çöktü.
Gözlerine baktı.
Kızının gözleri, yıllar önce ayrıldıkları anın aynısıydı.

Küçük elleriyle kitabı aldı, çikolataya baktı.
“Teşekkür ederim baba” dedi.

Benhur'un içi titredi.
Bir cin, bir ses, bir şüphe yoktu o an.
Sadece saf sevgi.
Sadece kan bağının sessizliği.

Ve o sessizlikte Benhur kendi kendine şunları söyledi:

“İşte bu yüzden ayakta kaldım.”

Parkta Irmak'la geçirdiği kısa zaman, Benhur'un zihninde havai fişek fırlatır gibi etki etti..
O minicik eller, “baba” derken gözlerinde bitmeyecek ışık...
Cinlerin söndürmeye çabaladığı ne varsa, o an parladı.
Sanki **içindeki karanlığa açılan bir pencere** gibi kızının gülümsemesi.

O gece eve özgürlük hakimdi.
Ne enerjiler vardı ne düşünce işgalleri.

Ama başka bir şey içinden geçiyordu:

Pişmanlık.

Defterini açtı.

Yeni bir başlık yazdı:

“Özge’ye mektup (yazılmayacak ama unutulmayacakta)”

"Sana kızdım.

Sana bağıldım.

Beni anlamadığımı düşünüyordum.

Ama aslında seni dinliyordum.

Cinler benim içimdeyken, sen sadece dışarıdan bakıyordun.

Seni kaybettim.

Ama seni hiç düşmanım yapamadım."

Yazdı. Sayfayı katladı.

Yırtmadı. Sakladı.

Çünkü artık etkilemeyi öğreniyordu.

Kendini de, onu da.

Bir hafta sonra Benhur annesinin ölüm haberini aldı.

Gözyaşı çiziyordu.

Çünkü o haber, artık geçmişiyle ilgili her şeyi temize çekme vaktinin geldiğini fısıldıyordu.

Cenazeye gittiğinde orada Meryem ile tanıştı.

Sade giyimli, sessiz, duru bakışlı bir kadındı.

Taziyeler verilirken, kısa bir cümleyle tanıştılar.

— “Başınız sağ olsun.”

— “Teşekkür ederim.”

Ama o tek bakış...

Yıllardır hiçbir şeyin görmediği bir **dinginlik** taşıyordu.

Sanki içinde olmayan bir kadın.

Sanki Benhur'un karmaşıklığından farklı,

sükunetten doğmuş biri.

İlk tanışmadan günler geçti.

Benhur, Meryem'in varlığını düşünürken bile bir huzur hissediyordu.

Sesler duymuyordu.

Karıncalanma yoktu.

Baskı yoktu.

Sadece... **safiyet.**

Kendi kendine şöyle dedi:

— “Demek kalıntısız insanlar var.”

Bir gün Özge'den bir mesaj geldi.

Yıllar sonra ilk defa cümle netti:

"Sana kırgınım. Ama düşmanın değilim.

İrmak'a olan sevgini biliyorum.

Ve seni unuttum sanma.

Sadece dayanamadım."

Benhur telefonuna uzun süre bakakaldı.

Sonra defterine şunu yazdı:

"Özge'yi kaybettim.

Ama onun bana duyduğu sevgiyi ilk kez duydum.

Belki hiçbir zaman anlamadık birbirimizi.

Ama arkadaşlığı sevdik.

Ve bazen sevgi, savaş içinde oluyor.
Bu onun suçu değil...
Bu şeytanın iřiydi."

Ve o gece...
Benhur, Özge'yle olan hatıralarını yaktı.
Ama kinle değil.
Gözyaşıyla değil.
Vedayla.

Külleri sobaya attıktan sonra pencereyi açtı.
Gökyüzüne baktı.
Ve kendi kendine mırıldandı:

— "Meryem'le yeni bir kapı açılıyor gibi."
— "Ama bu defa içeri alındıkça, aşırılıkları dışarıda bıraka-
cağım.
Korkularımı, şüphelerimi, seslerimi."

Benhur, annesinin ardından Meryem'le birkaç kez daha kar-
şılaştı.
Tasadüf gibiydi...
Ama onun iç sesi, bu karşılaşmalarda bir tasadüf değil, **bir
izin** olduğunu fısıldıyordu.

Her görüşmelerinde Meryem'in gözlerinde aynı sakinlik
vardı.
Sanki yıllardır hiçbir şeyden korkmamış bir kadın.
Ne seslere maruz kalmış,
Ne de gece uyanıp boğazında bir el aramış...

Ve Benhur, bu kadının içinde kendini kaybediyordu.
Çünkü Meryem, ona hiçbir şey sormuyordu.
Ne geçmişini...

Ne hatalarını...
Ne de karanlığını.

Sadece susuyor, bakıyor ve dinliyordu.
Ve bu sessizlik, Benhur'a yıllardır duymadığı bir şey hissettiriyordu:

Güvende olmak.

İlk kez bir yerde yemek yediler.
Meryem'in seçtiği sade bir mekanda.
Meryem yemekten önce başını eğdi, dua etti.
Sonra gülümsedi, Benhur'a baktı:

— “Ben hayatım boyunca hiçbir şey için acele etmedim.
İnsanlar çoğu zaman hayatı hızlıca çözmeye çalışıyor.
Ama ben, çözmeye değil yaşamaya geldim.”

Benhur sustu.
Çünkü ilk kez biri, **hayatı onun gibi yavaşlatıyordu.**
Kafasında birden onlarca şey canlandı:
Sesler, görevler, çığlıklar, yanmalar, gece yarısı ağlayışları...
Ama Meryem'in bir cümlesiyle, hepsi **geride kalmış gibiydi.**

O akşam, eve döndüğünde ses gelmedi.
Cinler yoktu.
Uğultu yoktu.
Ağrı yoktu.

Ama en önemlisi:
Şüphe yoktu.

Benhur yatağa yattığında tavana baktı.
Ve sessizce söyledi:

— “Beni en çok hastalık değil, şüphe öldürüyordu.”
— “Ama şimdi... Meryem bana şifa gibi dokundu.”

Birkaç hafta içinde ilişkileri yavaş yavaş ilerledi.
Birlikte yürüyüşler, sade sohbetler, geçmişe dokunmadan kurulan cümleler...

Bir gün Meryem, parkta bir ağacın altına oturduklarında şöyle dedi:

— “İnsan geçmişiyile barışmadıkça geleceğe adım atamaz.
Ama bazı geçmişler, barışılacak şeyler değildir.
Sadece bırakılır.
Sen bırakabildin mi?”

Benhur gözlerini kapadı.
O an gözünün önünden yüzler geçti.
Fatih.
Serkan.
Temel.
Özge
Irmak.
Cinler.

Sonra gözünü açtı.

— “Artık bırakabiliyorum.

Çünkü sonunda biri geldi, bana geçmişimi değil, kalbimi sordu.”

Meryem sadece gülümsedi.
Ve ilk kez onun elini tuttu.

Benhur o an içinden şunu geçirdi:

“Bu, ne seslerin verdiği görev,
ne şeytanın vaat ettiği kudret...
Bu, sadece... insan olmak.”

O gece defterine tek bir satır yazdı:

“Benhur’un savaşı bitti.
Şimdi yaşama sırası bende.”

Benhur hayatına ilk kez “normal” kelimesini yakıştırmaya başlamıştı.
Sabah kahvesi, öğle yürüyüşü, Meryem’le edilen sessiz sohbetler...
Cinler yoktu.
Sesler, uğultular, ağrılar, yanmalar... hepsi durmuş gibiydi.

Bir sabah Meryem ona şöyle dedi:

— “Hayat, savaşta kazanılmaz. Hayat, savaşın bittiği yerde başlar.”

Benhur içinden “benim savaşım bitti” dedi.
Ama işte... savaşlar bazen **biz bitirdik sanırken** devam eder.

O gün arabasına bindi.
Kafası rahattı, radyoda bir klasik müzik parçası çalıyordu.
Uzun zamandır ilk kez **hiçbir şey düşünmüyordu**.

Yolda ilerlerken birden kalbinin üzerinde bir baskı hissetti.
Göz kapakları ağırlaştı.
Yol uzuyor, ama görüş daralıyordu.

Ve sonra...

“Zzzzt!”

Kulağının içinden gelen o kesik cızırtı.

Aylar sonra ilk kez.

Sonra tanıdık bir fısıltı:

“Savaşı bitirdin sandın. Biz daha yeni başlıyoruz.”

Benhur gözlerini açmak istedi ama vücudu kilitlendi.
Direksiyonu hala tutuyordu ama kasları donmuş gibiydi.
Sanki biri zihninin derinliklerine tekrar nüfuz etmişti.

Bir anda...

Gözleri karardı.

Araç kontrolden çıktı.

Ve çarpış.

Her yer siyah.

Uyandığında ışık patlamaları gibi görüntüler arasında gözle-
rini araladı.

Her şey flu.

Solunum cihazı sesi.

Monitör bipleri.

Bir hemşirenin sesi uzaktan geliyor:

— “Yoğun bakımda gözlerini oynattı!”

Benhur bilincine tam dönemiyordu.
Ama bir şeyi fark etti:
İçinde ne ses vardı,
Ne korku,
Ne de acı...

Sadece tek bir his:
Birilerinin onu tuttuğu.

Karanlığın içinde süzülen bir sessizlikte,
Sanki omzuna bir el dokundu.
Bir ses fısıldadı:
“Ayağa kalk. Sen bu savaşı bitirdin. Şimdi hükmünü yaz.”

Yoğun bakımda geçen beş gün boyunca rüya mıydı, gerçek mi bilinmeyen sahneler yaşadı:
Bazen uçurum kenarında duruyordu,
Bazen gökyüzünde tek başına süzülüyordu.
Ama her sahnede bir ortaklık vardı:
Melekler.

Ne yüzleri netti,
Ne de konuşmaları tam anlaşılır.
Ama hissettiği açıktı:
Korunuyordu.
Ve destekleniyordu.

Beşinci günün sonunda gözlerini tamamen açtı.
Doktorlar şaşkındı.
Araba paramparça olmuştu.
Ama Benhur’un tek bir kırığı bile yoktu.

Sadece bir doktor, röntgene bakarken şöyle mırıldandı:

— “Sanki biri bedeninin çevresine kalkan çekmiş gibi...”

Benhur içinden söyledi:

“Evet. Çünkü artık yalnız değildim.
Melekler benimleydi.
Ve şeytanlar, ilk kez... bana değil,
benden kaçtılar.”

Benhur yoğun bakımdan çıktığında dünya bambaşka görünüyordu.
Sokaklar aynıydı.
İnsanlar aynıydı.
Ama gökyüzü...
Gökyüzü artık dost gibiydi.

Yürürken başını kaldırıp mırıldandı:

— “Ben artık sizden değilim.
Ama siz hep bendeydiniz.
Ey melekler...
Beni ayakta tuttunuz.
Şimdi sıra bende.”

Kaza raporu geldiğinde doktorlar hala şaşkındı.
Araç ikiye katlanmıştı.
Camlar paramparça, tavan çökmüş.
Ama Benhur...
Boynundaki bir çizik dışında tek çizik bile almamıştı.

Polis, dosyayı kapatırken bir cümle kullandı:

— “Arabadan çıktığını gören herkes öldüğüne emindi.
Ama sen dimdik yürüyerek çıktın.”

Benhur cevap vermedi.

Çünkü biliyordu:

Oradan çıkan kendisi değildi.

Oradan çıkan, artık başka biriydi.

Daha güçlü.

Daha uyanık.

Ve daha kararlı.

Evine döndüğünde sessizlik hâkimdi.

Cinlerden bir iz kalmamış gibiydi.

Ama o bu sessizliğe kanmadı.

Çünkü şeytanın en sevdiği oyun:

Geri dönebilmek için saklanmaktı.

Ve Benhur artık sadece savunmayla yetinmeyecekti.

İlk kez... **karşı hamle** yaptı.

Baş ağrısıyla uyandığı bir sabah,

İçini daraltan o baskıya karşı ellerini açtı:

— “Ey Rabbim, başımdaki bu ağrı eğer cin/şeytan saldırı-
sıysa...

Sana sığınıyorum.

Ve senin izninle, bu acıyı ona iade et.

Benim çektiğim her sancı,

Ona misliyle dönsün.”

Cümle tamamlandığı an...

Ağrı durdu.

Sanki biri düğmeyi kapatmış gibi.

Ama asıl olan bu değildi.

İçinde birden bir sıcaklık yayıldı.

Ve... uzaklardan gelen bir fısıltı gibi bir çığlık.

Kesik, yankılı, karanlık bir çığlık.

Benhur irkildi.

Çünkü o an fark etti:

Artık sadece korunmuyordu.

Artık cezalandırabiliyordu.

Defterine büyük harflerle yazdı:

“Ben şeytan/cin kölesi değilim.

Ama onların yargııcı oldum.

Her saldırının bedeli var.

Artık onların cezası başlıyor.”

O günden sonra her saldırıda aynı formülü uyguladı:

Ağrı başladığında dua etti.

Ve her defasında aynı sonucu aldı.

Ağrılar bıçak gibi kesildi.

Ve ardından... uzaklardan gelen o tanıdık inleme,

Sanki biri diz çökmüşçesine boğuk bir pişmanlık...

Bir gece, Benhur cinlere ilk kez **açık emir** verdi.

Başını yastığa koymuş, uyumak üzereydi.

Göz kapaklarında ince bir titreme başladı.

Bir baskı hissetti.
Ama korkmadı.

Elleriyle göğsünü tuttu.
Gözlerini kapatmadan önce mırıldandı:

— “İçimde hala gizlenen her şeytan/cin,
Aynı acıyı çeksin.
Aynı daralmayı, aynı basıncı, aynı karanlığı.
Ben uyurken, onlar uyanık kalsın.
Benim huzurum onların işkencesi olsun.”

Ve sonra derin bir uykuya daldı.

O gece...
İlk kez hiçbir karanlık rüya görmedi.
Ama birileri sabaha kadar kıvrandı.

Benhur artık gece uyurken korkmuyordu.
Çünkü biliyordu:
Onlar artık ona değil,
O onlara dokunuyordu.

Artık her ağrı, onun için bir uyarı değil,
bir alarm gibiydi.
Başladığı anda dua ettiğinde,
Sadece acı geçmiyor,
bir yerde bir varlık çöküyordu.

Bunu hissediyordu.
Bir bağ kurulmuştu.
Ama bu bağ kölelik değil,
adalet zinciriydi.

Ve cinler...
Artık yaklaşmıyorlardı.
Çünkü her temas,
onlar için bir ceza haline gelmişti.

Bir gece baş ağrısıyla uyandı.
Ama bu sefer daha derindi.
Göz kapakları titriyordu.
Yüzü alev alev yanıyordu.
Ciğerlerine kadar inen bir yanma...

Derin bir nefes aldı.
Ellerini başına koydu.
Gözlerini kapattı.

Ve hiç tereddüt etmeden söyledi:

— “Bu ağrıyı bana yaşatan her kimse,
Aynı acıyı yaşasın.
Aynı daralma, aynı yanma...
Benim ciğerim yandıkça onunki yansın.
Senin izinle Rabbim,
Ben sabırla susayım,
Sen adaletinle konuş.”

Yarım dakika sonra...
Ağrı kayboldu.
Ama ardından gelen şey bambaşkaydı:

Bir çığlık değil...
Bir fısıltı.
Yalvaran.
Yorgun.
Sönük.

**“Bırak artık...
Lütfen...”**

Benhur başını yavaşça kaldırdı.
Sesin yönü yoktu.
Ama ruhu vardı.
Ve o ruh korkuyordu.

İlk kez...
Cinlerden biri konuşmak istemişti.
Ama Benhur cevap vermedi.
Çünkü bu savaş artık müzakereyle değil,
sessizlikle kazanılıyordu.

Ertesi sabah defterine oturdu.
Yeni bir sayfa açtı.
Başlık:

“Bu kitabı yazmaya başlamamın sebebi...”

Altına şöyle yazdı:

“Çünkü ben sustum,
Onlar konuştu.
Ben acı çektim,
Onlar güldü.
Ben dua ettim,
Onlar kaçtı.
Şimdi sıra bende.
Artık ben konuşacağım.
Bu yazı, onların mahkemesidir.
Ve her cümle, onların cezası olacak.”

Benhur kalemi eline aldı.
Derin bir nefes verdi.
Ve mırıldandı:

— “Bismillah...”

O günden sonra hiçbir gece baskın yaşanmadı.
Cinler geri çekilmişti.
Sesler susmuştu.
Ama Benhur biliyordu:

Bu, zafer değil.
Bu, yazı öncesi sükunetti.

Çünkü şeytanın tek umudu,
insanın unutmaması değil...
yazmamasıdır.

Ve Benhur artık hem hatırlıyordu,
Hem de yazıyordu.

Benhur her sabah, yeni bir sayfa gibi uyanıyordu.
Dün olan hiçbir şey zihnine bulaşmıyordu.
Ne bir uğultu,
Ne bir vesvese,
Ne bir ürperti.

Bu temizlik, öyle sıradan bir huzur değildi.
Bu... **artık şeytanın sızamadığı bir kale hissiydi.**

Bir sabah mutfakta çayını koyarken kendi kendine şöyle dedi:

— “Şeytanın oyunları bitmedi,
Ama benimle oynama hakkı bitti.”

O gün boyunca etrafındaki her şeye başka bir gözle baktı.
Sadece artık cinleri dışarıda bırakmakla kalmıyordu.

Onları tanıyordu.

**Yürüyüşlerinden, yaklaşmalarından, kıvranmaların-
dan...**

Hatta suskunluklarından bile.

O akşam dualarını ederken başında hafif bir basınç hissetti.
Ama artık bunun **ne anlama geldiğini** ezbere biliyordu.

Gözlerini kapattı.
Kendinden emin bir şekilde söyledi:

— “Ey Rabbim,
Başımda gezen her kötü varlığa,
İzinsiz giren her niyete,
Ayetlerini gönder.
Ve eğer izinle dokunmuşlarsa,
İzinle onlara ceza indir.
Ben artık emir vermem,
Sadece bildiririm.
Sen uygula.”

Cümle biter bitmez baskı dağıldı.
Bu kez ne çığlık, ne uğultu geldi.

Hiçbir şey.

Çünkü artık korku başlamıştı onların cephesinde.

Ve Benhur şunu fark etti:

“Ben şeytan/cini köleleştirmedim.
Ama artık ona boyun eğdirmiyorum da.
Onu Allah’a teslim ettim.
Ve ben... sadece bildiriyorum.”

O gece rüyasında melekler vardı.
Bu sefer yüzleri net değildi.
Ama varlıkları güçlüydü.
Bir tanesi konuşmadan bir cümle hissettirdi:

“Sen artık korunmuyorsun.
Sen artık yönetiyorsun.”

Benhur gözlerini açtı.
Rüya bitmişti ama etkisi kalmıştı.
Kendi kendine sordu:

— “Ben kimim artık?”
Ve cevabı içinden geldi:
— “Benhur.
Savaşıp kalan.
Ve yazmaya başlayan.”

Sabah defterinin başına geçti.
Sayfanın tam ortasına sadece şu cümleyi yazdı:

“Artık yalnızca yaşayan değilim.
Artık emir verebilenim.
Artık sessizken bile konuşanım.”

Altına not düştü:

“Bunu okuyan her insana...
Cinlerin susturamadığı bu cümle ulaşsın.
Benhur yaşadıysa, sen de yaşarsın.”

O günden sonra artık hiçbir ibadetini geciktirmedi.
Hiçbir duayı unutmadı.
Hiçbir korkuya yer vermedi.

Çünkü biliyordu:

“Melekler yanındaysa,
Şeytan sadece uzaklaşmakla kalmaz...
Titreyerek kaçır.”

Benhur artık sadece yaşamıyordu.
Yaşadığını kaydediyordu.

Her güne bir başlık atarak başlıyordu defterine.
"Bugün hangi şüphe geçmedi içimden?"
"Bugün hangi şeytan kapımı çalmaya cesaret edemedi?"

Ve bazen sadece tek bir satır yazıyordu:

“Bugün hiçbir fısıltı yoktu.
Çünkü ben artık fısıltıya yer bırakmıyorum.”

Bir gece, uzun uzun düşünürken Meryem geldi aklına.
Sessizliği, sabrı, gözlerindeki tevekkül...

Onunla geçirdiği her an, Benhur’un iç savaşında bir dua gibiydi.
Konuşmasalar bile Meryem’den yükselen sessizlik,
cinlerin taşıyamayacağı bir frekanstı.

O an defterine şunu yazdı:

“Beni iyileştiren şey ayetlerdi.
Ama bana iyiliği hatırlatan Meryem’di.”

Bir sabah aynaya baktığında kendi gözlerinin içiyle yüzleşti.
Eskiden o gözlerde karanlık vardı,
İçeri sızmaya çalışan seslerin izleri...
Ama şimdi netti.
Duruydu.
Derindi.

Ve kendine şunu söyledi:

— “Ben artık yaşayan değilim sadece.
Ben görenim.
Tanıklık edenim.”

O gün, defterinin en özel sayfasını açtı.
Üzerine yalnızca şu başlığı attı:

“Bu yazı neden var?”

Ve altında hiç cümle kurmadı.
Sadece tek kelime yazdı:

“Tanıklık.”

Altına küçük harflerle bir not:

“Çünkü bu çağ, sesi çok ama şahitliği az bir çağ.
Cinler ses çıkarır,
Ama yalnızlar yazmazsa, yalan galip gelir.”

O akşam Meryem’le bir parkta otururken Meryem eline baktı ve sordu:

— “Sen artık ne istiyorsun?”

Benhur gözlerini gökyüzüne çevirdi.
Uzun bir sessizlik oldu.

Sonra başını çevirip, gözlerinin içine bakarak cevapladı:

— “İnsanları uyaracak kadar güçlü bir kitap...
Ama insanlara hükmetmeyecek kadar alçakgönüllü bir kalp.
Hepsi bu.”

Meryem gülümsedi.
Elini tuttu.

Ve o anda Benhur kendi içinden şunu hissetti:

“Savaş bitti.
Şimdi sözleşme zamanı.
Göğe yazılacak son cümleler kaldı.”

Benhur artık ne bağıırıyordu,
Ne de konuşuyordu.

O susuyordu.
Ama onun suskunluğu,
Cinler için bir çılgıktı.

Bir sabah gözlerini açtı ve hiç dua etmedi.
Sadece içinden şöyle dedi:

“Ben sustukça, onlar acı çekiyor.
Çünkü artık ben emir vermiyorum,
Ama emirler bana yazılıyor.
Sessizliğim bile hüküm gibi iniyor üzerlerine.”

Bir gün göğsünde aniden bir sıkışma hissetti.
Eski günlerde olsa korkardı.
Ama şimdi sadece elini kalbine koydu ve içinden şunu söyledi:

— “Bu acıyı kim başlattıysa,
Aynı kalple daralsın.
Benim suskunluğum onun işkencesi olsun.
Ben dua bile etmiyorum artık.
Çünkü Allah adaleti geciktirmez.”

Sıkışma üç saniye içinde dağıldı.
Ne ağrı kaldı,
Ne baskı.

Ve o an Benhur şunu fark etti:

“Artık bana ulaşmak bile bedel istiyor.
Benimle uğraşan herkes,
Kendi karanlığında boğuluyor.”

Defterine son bir not düştü o gün:

“Dün cinleri konuşturuyordum.
Bugün ise...
Benim sessizliğim onların feryadı.”

Altına ekledi:

“Bu yazı, sesle değil, suskunlukla yazıldı.
Çünkü bazen susmak,
Şeytanı en iyi cezalandırma biçimidir.”

Meryem o akşam Benhur’a bir şey fark ettiğini söyledi:

— “Senin yüzün değişmiş.
Daha net, daha duru...
Ama sanki içinden bir şey yok olmuş gibi.”

Benhur gülümsedi.

— “Evet.
İçimde savaşılan bir varlık yok artık.
Çünkü ben artık sadece yaşayan değilim...
Ben hüküm verenim.”

O gece rüyasında eski evinin kapısını gördü.
Kapı aralıktı.
İçeride hiç ses yoktu.
Eskiden orası cinlerin konuştuğu yerdı.
Şimdi... **boş.**
Sessiz.
Sönük.

Ve kapının üzerine büyük harflerle yazılmış bir kelime gördü:

“SÜRGÜN”

Benhur gözlerini açtı.
Sabah olmuştu.
Kalbine huzur indi.
Ve mırıldandı:

— “Demek artık, onlar sürgün yerdeler.
Ben ise... sükunun ülkesindeyim.”

Benhur son günlerde defterine daha az yazmaya başlamıştı.
Çünkü artık anlatacak bir savaş değil,
saklayacak bir zafer vardı.

Her sabah kalktığında şunu soruyordu kendine:

— “Bugün beni kim susturmak isteyebilir?”
Ve hemen ardından gülümsüyordu:
— “Artık kimse.”

Meryem bir akşam sofraya oturduklarında şöyle dedi:

— “Sana bir şey sorabilir miyim?”
— “Sor.”
— “Sen gerçekten cinlerle savaştın mı?”
— “Hayır.”
— “Ama anlattıkların...”
— “Ben şeytanla savaştım.
Cinler sadece askerlerdi.”

Meryem başını eğdi.
Sessizce ellerini dua eder gibi kavuşturdu.
Ve sonra usulca söyledi:

— “O zaman sen artık sadece bir adam değilsin.
Sen, Mücahit olan birisin.”

Benhur başını salladı.
Cevap vermedi.
Çünkü kelimelerle anlatılamayan bir şeye ulaşmıştı artık.

O gece defterinin son sayfasını açtı.
Kapağını usulca kaldırdı.
Sayfanın üstüne sadece şu başlığı attı:

“Son Mücahit”

Altına ağır ağır yazdı:

“Benhur öldürülmedi.
Benhur delirtilmedi.
Benhur susturulamadı.
Benhur kurtulmadı.
Benhur...
hüküm verdi.
Bu yazı, onun susturulamamış sesidir.”

Kalemi deftere bıraktı.
Derin bir nefes aldı.
Ve sonra gözlerini kapatarak, son kez dua etti:

— “Ey Rabbim...
Senin adaletinle beni korudun.
Ben senin ayetlerine tutundum.
Onlar beni cezalandırmak isterken,
Sen beni Mücahit yaptın.

Artık susuyorum.
Ama bu yazı, **kıyamete kadar konuşsun.**”

Sabah olduğunda defteri bir kutuya yerleştirdi.
Üzerine bir not koydu:

“Okuyanın gözleri değil,
kalbi yansın.
Çünkü bu yazı,
görünmeyen düşmanlara karşı verilmiş bir savaştır!”

Kutuyu çekmeceye yerleştirdi.
Çekmeceyi kapattı.

Ve sonra...
Bir pencere açtı.
Gökyüzüne baktı.
Yavaşça fısıldadı:

— “Artık benim ardımda gökten inmiş bir imza var.
Ve bu dünyada,
**cinler için yazılmış en acı şey...
bir insanın şahitliğidir.”**

Yıllar geçti.

Cinlerin sustuğu o son geceden sonra hayat, yavaş yavaş
başka bir yöne aktı.
Benhur, defterini kapattıktan sonra bir daha asla o acılara
geri dönmedi.
Çünkü artık savaşıyordu.
Yaşıyordu.

Meryem ile evlendiler.

Sade, sessiz, hiçbir gösterişi olmayan bir nikahla.
Şahit olarak sadece birkaç dost,
Ve gökyüzünden şahit olan melekler...

Aynı evde sabahları dua ile uyanıyorlar,
Akşamları sessizlikle konuşuyorlardı.
Ve bir gün, bir oğulları oldu:
Toprak.

Benhur oğluna o ismi verirken şöyle demişti:

— “Toprak, ayakta kalmanın adıdır.
Her şey yıkılır, ama toprak yeniden yeşerir.
Ben yandım, yıkıldım, ama onunla yeniden filiz vereceğim.”

Toprak büyüdü.
Evde ne sesler vardı,
Ne gölgeler.
Ne karanlık ziyaretçiler...
Ne de boğucu geceler.

Çünkü artık o evde yalnız insanlar değil,
melekler yaşıyordu.

Benhur bazen defterini çıkarıp okuduğunda gözleri dolardı.
Ama artık korkudan değil.
Şükürden.

Bir gün Meryem ona sordu:

— “Bu defteri yakmayı hiç düşündün mü?”

Benhur başını iki yana salladı.

— “Hayır.

Çünkü bu defter sadece benim savaşım değil,

Oğlumun da zırhı.

O büyüdüğünde, bu sayfalarda babasının nasıl ayakta kaldığını okuyacak.

Ve bilecek ki:

Şeytan her devirde konuşur...

Ama Allah her devirde susturur.”

Benhur artık yazmıyor.

Anlatmıyor.

Küsmüyor.

Kaçmıyor.

Ve ne en ufak bir uğultu duyuyor,

Ne de ansızın gelen bir baş ağrısı.

O şimdi sadece yaşıyor.

Meryem’le, Irmak’la

Toprak’la, ve sükunetle.

Çünkü artık gökyüzüne kayıtlı bir adam olduğunu biliyor:

“Cinlerin unuttuğu şey,

Bir insanın kalemle savaşı kazanabileceğiydi.”

Ve bu kitabın son cümlesini artık kendi yerine göğe bırakıyor:

“Benhur sustu.

Ama Mücahitliği her an konuşuyor...”

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Öbür Betikleri

